

Пеггі тихенько заскавчала і замахала закрученим хвостиком. Хлоя непомітно засунула шматочок бекону під стіл, і собачка жадібно його проковтнула. *Ням!*

— Я все бачив, — дорікнув тато Хлої, відірвавши погляд від планшета. — Ти ж знаєш, що не можна годувати Пеггі їжею зі столу.

— *Чому ні?* — запротестувала Пеггі. Хрумкий бекон був *зн-а-а-ачно* смачніший за собачий корм! Але для людей її слова були лише гавканням. Вони не розуміли мови тварин.

— Але ж ви з мамою постійно говорите, як важливо ділитися, — заперечила Хлоя, хитро всміхнувшись татові. — І я нічого не можу з собою вдіяти... Пеггі така мила!

Рубі, маленька сестричка Хлої, опустила погляд на Пеггі та заворкотіла:

— Хто наймиліша собачка на світі? Пеггі? Так, це ти!

Фінн, старший брат Хлої, сфотографував мордочку Пеггі великим планом на свій телефон.

— Поставлю хештег *#милий-мопс*, — сказав він, викладаючи світлину в соціальні мережі.

доносився запах барбекю. Там на задньому дворі в саду відбувалася вечірка і звучала музика.

— Цікаво, чи дозволять мені батьки влаштувати вечірку до дня народження? — мовила Хлоя до Пеггі. — Я могла б організувати її в басейні, як зробила Ганна. Чи влаштувала б вечірку, на якій ми готували б піцу, як у Еллі.

Хлоя завернула на хідник, що вів до будинку Еллі. Подруга відчинила двері.

— Я думала, ти ніколи не прийдеш! — Еллі присіла й погладила Пеггі по голові. — Привіт, Пегс!

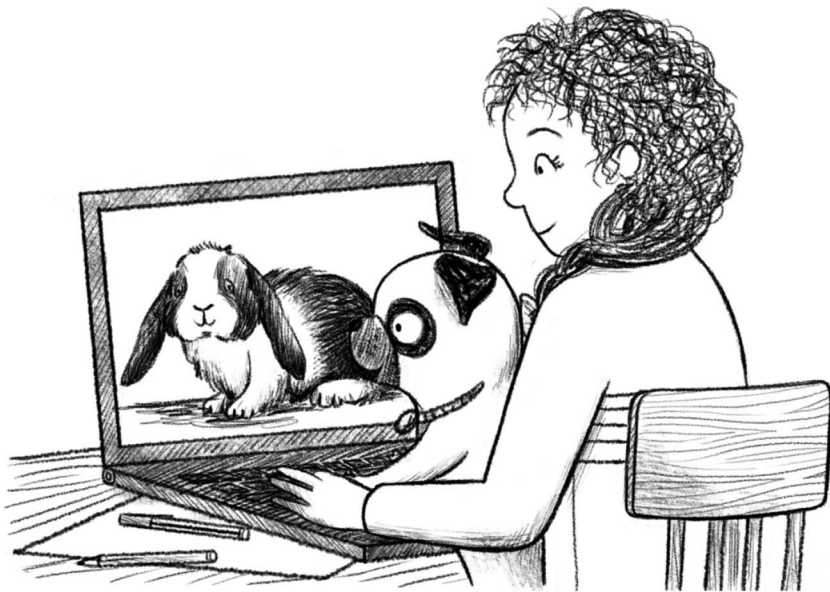
— Вибач, що спізнилася, — сказала Хлоя, відстібаючи повідець Пеггі. — Довелося йти пішки, бо батьки були зайняті з моїми братом і сестрою. Пощастило тобі бути єдиною дитиною.

Еллі знизала плечима.

— Іноді стає самотньо. Я хотіла б мати сестру.

— Що ж, можеш позичати мою, коли захочеш, — сказала Хлоя. — То які в тебе новини?

— Ходімо, — взяла її за руку Еллі. — Я тобі покажу.

лика, лишаючи на екрані вологі плями.

Б-І-ІІІ! Екран потемнішав і ви-гулькнуло повідомлення про помилку.

— О, Пеггі! — зітхнула Хлоя. — Ти вимкнула комп'ютер.

«Я просто намагалася поводитися приязно», — подумала Пеггі.

— Що ж, — сказала Хлоя, — у будь-якому разі мій час майже вичерпався.

Вони пішли на кухню, де мама допомагала Рубі читати, а Фінн саме наливав собі склянку води.

— І що ти дізналася? — спитала мама Хлою.

— Треба купити клітку, щоб кролику було де жити, — сказала дівчинка.

— Не треба купляти, — заперечив Фінн. — Я зможу її збити.

— Справді? — запитала Хлоя, із сумнівом дивлячись на брата.

— Звісно, — сказав Фінн. — Нас навчали столярувати в школі. А в гаражі в нас купа дошок.

— Це чудова ідея, — погодилася мама.